

У једном од познијих и допуњених издања Вукове збирке српских народних приповедака налази се и кратка прича о човеку коме је "због брата Николе и Свети Никола омрзнуо". Ова прича се често и злурадо препричавала током првих деценија XX века, када је српском (и балканском) политиком ведро и мрачио велики мајстор реалполитике Никола Пашић. У савременом српском политичком жаргону нешто слично се догодило са два изузетно важна појма – са појмом *револуције* и са појмом *напретка*.

Иако је период од Првог српског устанка па све до доношења Сретењског устава "Српском револуцијом" у истоименој књизи именовано још отац модерне научне историографије Леополд фон Ранке, појам "револуције" су прво киднаповали и обесмислили југословенски комунисти, а коначни ексер у ковчег његовог политичког достојанства забила је колаборационистичка клика која успоставила контролу над Србијом након 5. октобра 2000. год. У модерном политичком дискурсу у Србаља појмови "револуције" и "обојене револуције" практично су се стопили и од њих данас зазиру оба краја српског политичког дуопола.

Док присталице прозападног неолибералног режима користе "обојену револуцију" као страшило којим се становништво земље подсећа на постпетооктобарске (а помало и двадесетовековне послератне) шокове и трауме, присталице прозападне неолибералне опозиције, упркос радикалној реторици, одбацују термин као врућ кромпир, настојећи по сваку цену да себе прикажу као снагу континуитета вашингтонског консензуса и безалтернативног пута у ЕУ, која се само "бори против корупције и криминала" у оквирима постојећег геополитичког система.

Народ који предводе кукавице и робови пројектује своје ланце и на прошлост, и на будућност - и о

Пише: Никола Танасић
понедељак, 16 фебруар 2026 13:46

Пише: Никола Танасић
понедељак, 16 фебруар 2026 13:46

